

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/229/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7208224027
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7208224027.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Veščíkovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu: U.. U. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom O., X. X, zast. advokátom JUDr. Jánom Tajtákom, Advokátska kancelária Košice, Ondavská 17 proti žalovanému: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., so sídlom Bratislava - Záhorská Bystrica, Bratislavská 1/a, IČO: 31 444 873, zast. Advokátskou kanceláriou Paul Q s.r.o., Bratislava, Karadžičova 2, o ochranu osobnosti a náhradu škody, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 28C/167/2008-1350 z 28.11.2016

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného uverejniť ospravedlnenie, vo výroku o priznaní nemajetkovej ujmy a vo výroku o zamietnutí žaloby o priznanie nemajetkovej ujmy nad 25.000 eur do 100.000 eur.

O d m i e t a odvolanie proti výroku, ktorým súd vyslovil, že o trovách konania rozhodne v rozhodnutí o vylúčenom nároku.

Stranám sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zaviazal žalovaného v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku na vlastné náklady odvysielat' v televízii Markíza tri pondelky nasledujúce po sebe v čase medzi 21:30 hod. a 22:15 hod., každý pondelok dvakrát zvukovo-obrazové ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Dňa XX.XX.XXXX odvysielala televízia Markíza v relácii Paľba príspevok N., ktorého pokračovanie N. X odvysielala XX.X.XXXX. Dňa XX.X.XXXX odvysielala televízia Markíza v relácii Paľba príspevok Q. F.. V týchto troch reláciách televízia Markíza neoprávnenne zasiahla do občianskej cti, dobrého mena, ľudskej dôstojnosti a súkromia U.. U. Š.. Za tieto neoprávnené zásahy do práva na ochranu osobnosti sa U.. U. Š. ospravedľujeme.“

2. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 25.000,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobu v časti o náhradu škody vylúčil na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté tiež o trovách konania.

3. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému na vlastné náklady odvysielat' v Televízii Markíza tri pondelky nasledujúce po sebe v čase medzi 21,30 hod. a 22,15 hod. každý pondelok ospravedlnenie v presne uvedenom znení. Ďalej sa domáhal uloženia povinnosti zaplatiť mu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 330.000,00 eur a náhrady škody v sume 1.073.977,20 eur.

4. Z obrazovo zvukového záznamu na DVD nosiči predloženého žalobcom súd zistil, že dňa XX.XX.XXXX bola v televízii Markíza v relácii Paľba uverejnená reportáž s názvom N., v ktorej po úvodnej informácii „Začína sa Paľba vitajte pri jej sledovaní. Žijeme v takej vrúcnej dobe, že nemožno dôverovať nikomu. Všetkých treba považovať za potenciálnych podvodníkov a vrahov. Všetkých teda preverte a všetko presnorte aby ste neskončili ako manželka F. s existenčnou slučkou na krku. Nakrúcal T. O.“ zazneli tieto výroky. O. (G. T. O., redaktor reportáže): „Manželka F.Š. sa už roky presúvajú z jedného prenajatého bytu do druhého keď sa im v podnikaní relatívne darilo, kúpili pozemok, zobrali hypotéku a vlni v W. pri O.G. začali stavať dom. Vlastne dva domy tesne vedľa seba s celkom rozumnou stratégiou.“ F. (P. F.): „My sme s manželkou stavali tento dom vlastne preto, aby sme ho predali a dokončili ten druhý dom, v ktorom sme chceli bývať.“ O.: „Tohto roku na jar keď boli hotové hrubé stavby F. oslovili realitné kancelárie popri tom sa im ako sprostredkovateľ predaja ponúkol U.. U. Š.. Mladého právnika poznali a verili mu veď už tri roky pre nich pracoval. Pripravoval im napr. pracovno-právne alebo darovacie zmluvy.“ F.: „No on potom priviedol pána S., hovorili sme už o samotnom predaji tohto domu, tak nám dal podmienku, že kúpia tento dom, ale že chcú aj ten druhý pre sestru S.“ O.: „Peter S., ktorého priviedol p. Š. ponúkal za oba domy 8 300.000,- Sk. F. cena zaujala a tak súhlasili. Z predaja však vycúvali pre podozrivé podmienky. Pán S. im chcel dať 800 000,- Sk pri podpise kúpnej zmluvy a zvyšných 7,5 mil. až tri dni po vklade do katastra. Navrhli mu zložiť celú sumu do úschovy k notárovi ale S. odmietol.“ F.: „No a pán S. nám na to povedal, že notár s peniazmi môže zdúchnuť a to nás úplne ako nastrašilo. Hej tak sme zneistili a preto sme potom pánu Š. povedali, že už je to neaktuálne a že už nebudeme ako predávať.“ O.: „Toto sa udialo v marci. Presuňme sa teraz o pol roka neskôr. V septembri 2007 ide pán F. do banky a zažíva šok.“ F.: „Ja som išiel urobiť vklad do banky a v banke mi hovorí, že možno by to nebolo dobré robiť lebo máte zablokovaný účet exekútorom.“ O.: „U exekútora, ktorý im zablokoval aj nehnuteľnosti F. zistili, že majú 9 miliónový dlh. Ten vznikol zo zmenky v hodnote 7,5 mil., ktorú vraj F. vystavili v marci tohto roku na U.. Š.. Na rume zmenky v máji Š. rukou napísal, že tých 7,5 mil. zinkasuje F. S.. Spomínate si práve Š. priviedol S. ako záujemcu o kúpu domov a práve 7,5 mil. chcel S. doplatiť až po vklade do katastra.“ F.: „Chceli možno zo začiatku cez to, že by ich kúpili a tam nám ako keby zápočtom dali ako keby falošnú zmenku. No vtedy keď sme sa zľakli tak im to nevyšlo lebo sme odstúpili od toho predaja.“ O.: „Pochopiteľne F. sa vybrali ihneď na prokuratúru 7,5 mil. zmenku považujú za 100% podvod.“ Prerозprávanie telefonického záznamu: Š. (podľa tvrdenia žalovaného): „Čo tvrdia F. nebudem komentovať.“ O.: „Prečo nechcete na takú jednoduchú otázku odpovedať čo bolo protihodnotou tej zmenky?“ Š.: „A prečo by som mal odpovedať?“. O.: „Lebo oni tvrdia, že to bol podvod“. Š.: „Nech sa páči na to sú orgány činné v trestnom konaní.“ Jána Demjanovičová (hovorkyňa KR PZ Košice): „Na základe trestného oznámenia poškodených vyšetrovateľ začal trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu.“ O.: „Keď sa na toto pozriete aký máte z tejto zmenky dojem?“ U.. U. O. (v reportáži titulkom označený ako expert na cenné papiere): „No táto zmenka nemá evidentné náležitosti zákona“. O.: „Keď F. logický uvažujú sú len dve možnosti ako vznikla tá zmenka. Buď podpísali podstrčené papiere netušiac čo podpisujú alebo ich podpisy niekto sfaľšoval“. Prerозprávanie telefonického záznamu. Š. (podľa tvrdenia žalovaného): „Tá zmenka už len z letného pohľadu má všetky náležitosti. Myslím, že tam nie je nijaký problém“. O.: „Teda vy tvrdíte, že tá zmenka je v poriadku?“ Š.: „Ja myslím, že hej“. Jána Demjanovičová: „Áno na skúmanie sporných listín a dokumentov bude prizvaný znalec z odboru písomznanectva“. O.: „V tomto príbehu je zrejme veľmi dôležitá ďalšia zdanlivo smiešna zmenka. F. ju dal vo februári podpísať p. Š.. Zase im pripravil nejakú zmluvu a chcel za to 15.000,- Sk. Nemali hotovosť tak napísal zmenku. „F.Š.: „Keď vytiahol tú zmenku a poprosil nás aby sme obaja s manželkou sa podpísali na taký malý záväzok tak nás to v tom okamihu tiež zarazilo. On to tak vysvetľoval, snažil sa o to tak vysvetliť, že viete no tak aby som mal od Vás nejaké potvrdenie, že ste mi dlžný no.“ U.. U. O.: „Zmenky sa vystavujú na niekoľkomiliónové hodnoty a nie na takéto 15.000,- Sk čo to je za obchod na čo tam zmenku.“ O.: „Tú zmenku na 15.000,- Sk splácali na 2 krát. Takže opakovane podpisovali papiere súvisiace s touto drobnou dlžobou. Práve v tomto období vznikla aj zmenka na 7,5 mil. Keď si zmenky porovnáte veľmi sa podobajú lenže 15.000,- Sk je uvedená aj v texte zatiaľ čo 7.5 mil. nie.“ O.H.: „Čiže podľa Vás tá suma mala byť súčasťou aj tohto textu?“ U.. U. O.: „No samozrejme tu mala byť uvedená, nie niekde teda len v nejakom rámečku lebo to budí dojem, že to tam bolo dodatočne napísané“. O.: „Mohlo to byť aj tak, že túto zmenku využil on na to, aby získal on Vaše podpisy pod tú zmenku na 7.5 mil.“ F.: „Predpokladáme, že to vykonštruoval takým spôsobom“. O.: „Podľa dokumentu v exekučnom spise ďalší pohyb 7,5 mil. zmenky bol takýto. Š. potreboval rozhodnutie súdu aby mal exekučný titul on však nešiel na klasický súd ako by bolo obvyklé ale za tzv. rozhodcom U.. Č.. Prerозprávanie telefonického rozhovoru: O.i: „Poznáte Č.?“. Š. (podľa tvrdenia žalovaného): „Nebudem sa ďalej k ničomu vyjadrovať lebo sa snažíte manipulovať“. O.: „Len sa pýtam, či ho poznáte.“ Š.: „Povedal som Vám všetko čo som chcel.“ O.: „Š. Y. Č. sa poznajú. Obaja

boli koncipienti v tejto advokátskej kancelárii. Č. je tam dodnes ale nechcel s nami hovoriť. Č. bol v tomto prípade tzv. ad hoc rozhodcom. Umožňuje to zákon o rozhodcovskom konaní. Ide vlastne o súkromné súdy zriadené na to, aby odbremenili štátne súdy od majetkových sporov. Lenže je otázne či aj konanie o zmenkách prislúcha súkromným rozhodcom.“ U.. U. O.: „Rozhodca nemôže konať a rozhodovať o zmenke v rámci rozhodcovského konania. O nej môže konať a rozhodovať súd.“ O.: „Prečo teda súd vydal poverenie na exekúciu keď tá otázka je min. sporná?“ Marcela Gálová (hovorkyňa Krajského súdu v Košiciach): „Keďže proti výkonu exekúcie boli podané námietky, o ktorých súd zatiaľ nerozhodol v tomto štádiu konania sa k prípadu nebudeme vyjadrovať.“ O.: „vráťme sa k rozhodcovi U.. Č., aby mohol vyniesť rozsudok o zmenke museli si ho vybrať obe strany teda Š. ako majiteľ zmenky i F. ako vystaviteľ. O tom, že si ho vybrali má svedčiť táto rozhodcovská doložka.“ F.: „Nespomínam si, že by som podpisoval niečo ako rozhodcovská doložka.“ O.: „Rozhodca Č., ktorý nikdy predtým ani potom rozhodcom nebol teda vyniesol rozsudok. Mimochodom má takú právnu silu ako by rozhodol štátny súd. Aby však rozsudok nadobudol právoplatnosť musel byť do vlastných rúk doručený všetkým účastníkom, teda už novému majiteľovi zmenky S. a osobitne obom F.Q.I.. Hádajte koho poveril Č. aby rozsudky doručil. Áno Š.. Tu je normálne potvrdenie o doručení S. a tu je veľmi podozrivé akože potvrdenie o doručení F.. V dokumente Vzájomné záväzky totiž figuruje aj veta: dlžník potvrdzuje prevzatie rozsudku a vzdáva sa námietok proti nemu“ F.: „Tento rozhodcovský rozsudok sme videli prvýkrát u exekútora. Nikdy nám nebol doučený“. U.. U. O.: „Samozrejme to doručenie musí byť perfektné. To znamená, že musí tu byť návratka, že bolo prevzaté osobou uvedenou teda ako adresát tohto rozhodnutia.“ O.: „F. predpokladajú, že druhý odstavec tu mohol pribudnúť až po ich podpisoch. To isté sa mohlo stať s miliónovou zmenkou, že tá suma v hornej časti bola dopísaná dodatočne“. O.: „Je možné, že na niektoré sporné dokumenty boli dopisované časti textov až potom čo boli podpísané? Je to možné znalecky preukázať?“. Jana Demjanovičová: „Áno je to možné znalecky preukázať, touto metódou sa zaoberá jedna z kriminalistických techník a to kriminalistické skúmanie písma.“ O.: „Keď si porovnáme tri rozhodujúce dokumenty, pre ktoré dnes F. čelia existenčnej exekúcii na všetkých vidieť spoločnú črtu - aj na zmenke v samotnom texte aj na rozhodcovskej doložke aj na dokumente Vzájomné záväzky nikde nenájdete sumu 7,5 milióna. Z toho by sa dalo dedukovať, že tie dokumenty naozaj podpisovali F. ale keby ich aj dôkladne čítali sotva by mali čo i len podozrenie z podvodu“. F.: „My sme mu dôverovali a mysleli sme si vlastne, že hrá férovú hru.“ O.: „F. chodili podpisovať jednotlivé dokumenty do advokátskej kancelárie M. Y. Š. sídla v tejto budove. Mala podivný názov keďže Š. bol a dodnes je u advokáta M. iba koncipientom.“ JUDr. Darina Michalková (Slovenská advokátska komora): „Tam nemôže figurovať meno advokátskeho koncipienta“. O.: „Nemalo by tam byť uvedené meno koncipienta asi aj preto, lebo to vyvoláva klamlivý dojem, že aj on je advokát?“, JUDr. Darina Michalková: „Môže to týmto spôsobom pôsobiť na klientov alebo občanov, ktorí sa zaujímajú o poskytovanie právnych služieb.“ O.: „Práve v apríli po zmenkovom harakiri s F. sa Š. zamestnal v tejto košickej poisťovni ako generálny riaditeľ jednej zo sekcií. Iste iba náhodou sedí v jednej kancelárii s F. S. súčasným majiteľom miliónovej zmenky. Šéfom Košickej poisťovne je S. otec. Dosť sa rozrušil keď sme sa ho pýtali na základe čoho k nim nastúpil Š. na taký vysoký post.“ Telefonický rozhovor H.. F. S.: „Aké máte právo na takéto otázky?“ O.: „A prečo sa Vám táto otázka nepozdáva?“. H.. F. S.: „Pretože Vy nie ste žiaden verejný činiteľ ani orgán činný v trestnom konaní aby ste otravoval túto poisťovňu. Rozumiete tomu?“ O.: „Len oni môžu otravovať Vašu poisťovňu?“ H.. F. S.: „Nie vy otravujete poisťovňu. Rozumiete tomu? Chodíte po vrátnici, robíte tu propagandu a verte, že sme sa sťažovali šéfredaktorovi a budeme pokračovať. Ešte raz sa opovážte zavolať.“ O.: „Nepochybne by bolo zaujímavé vedieť za čo prepísal Š. zmenku na S.“ Prerozprávanie telefonického rozhovoru. O.i: „Prečo ste previedli na S. tú zmenku?“ Š. (podľa tvrdenia žalovaného): „Prečo by som Vám to mal vysvetliť?“ O.: „Keď to bolo v poriadku, prečo by ste to mali tajiť.“ Š.: „Prečo by som to nemal tajiť?“. O.: „Keď sme v poisťovni zháňali F. S.Á. hovorili sme pravdepodobne s p. Š., ktorý predstieral, že je S. sekretár.“ Telefonický rozhovor: O.i: „S kým hovorím? „Sekretár p. S.“ (podľa reportáže žalobca): O.: „Môžete mi meno povedať?“, Sekretár: „Nie nemôžem Vám nič povedať. V akej veci voláte? Nechajte mi číslo ja dám Vaše číslo pánu S., on Vám zavolá keď bude mať chuť a čas. Dobré?“ O.: „Takže vy ste sekretár p. S.Á.?“ Sekretár: „Dopočutia“. O.: „Osud majetku F. závisí na súde, ktorý práve rozhoduje o námietkach proti exekúcii. F. sa spoliehajú na to, že rozhodcovský rozsudok im nebol doručený a preto nemohol byť právoplatným titulom pre exekúciu.“ F.: „No keď žijeme v štáte, ktorý je právny tak také niečo sa nemôže stať, aby na základe podvodu zobrali ľuďom všetok majetok.“ O.: „Mimochodom o tom aký bol predtým vzťah F. a Š. hovorí čosi aj fakt, že dvere na byte Š. rodičov nechali zhotoviť F.Á. na vlastné náklady. Nepýtali ani korunu“. F.: „Nemohol sa na nás hnevať lebo nič zlého sme mu neurobili.“ O.: „Keď som zavolať p. Š. a on zistil o čom nakrúcam reportáž hneď napísal tento list generálnemu riaditeľovi Markízy. Snažil sa aby sme o ňom neuvěřnili žiadnu informáciu. Ja som vraj známy tým, že škandalizujem ľudí a on je bezúhonný človek a vyprosí si nejaké plytké osočovanie.“

Tak aby to nebolo plytké zavolať som mu ešte raz s návrhom, že ak dôveryhodne preukáže čo bolo protihodnotou tej zmenky nebudeme vysielat' reportáž lebo nebude o čom a jemu sa uľaví.“ Telefonický rozhovor. O.: „Neakceptujete tú ponuku?“ Š.: „Keď sa Vám v krátkom čase neozvem to znamená o nejaké 2 - 3 dni to znamená tým pádom tú ponuku neakceptujem.“ O.: „Tušíte správne pán Š., sa už neozval.“ Pre úplnosť súd poznamenáva, že pred odvysielaním tejto reportáže bola v relácii Markíza odvysielaná tiež upútavka v tomto znení: O.i: „Dnes už neverte nikomu ani svojmu právnikovi ak sa nechce dostať do exekúcie pre takýto zdrap papiera. Že vraj zmenka na 7,5 milióna“. V tejto relácii bol podľa zistenia súdu opakovane použitý záber na písomnosti obsahujúce zreteľný údaj o mene, priezvisku a v niekoľkých prípadoch i o bydlisku žalobcu (zhodne s tvrdením žalobcu podľa zistenia súdu k tomu došlo tiež o 3,05 s., 4,48 s., 5,35 s., 5,58 s., 9,10 s., 9,40 s. a 11,10 s.).

5. Dňa XX.X.XXXX bolo v televízii Markíza odvysielané pokračovanie reportáže N. s názvom N. X, v ktorej zaznel tento zvukový komentár. O.: „Keď sme v decembri vysielali reportáž o veľmi podozrivej 7,5 mil. zmenke manželia F. mali na krku exekúciu. Báli sa, že prídu o celý svoj majetok vrátane domov tu neďaleko Košíc. Hrozba exekúcie už pominula ale príbeh sa dramaticky vyvíja ďalej.“ O.: „Manželvia F. majú v W.G. pri Košiciach rozostavané dva domy. Jeden chystali na predaj aby mohli dokončiť druhý pre seba lebo dodnes žijú v prenájme. Od vlnajšej jesene však stavby chátrajú.“ F.: „Ja som išiel urobiť vklad do banky a banke mi hovorí, že možno by to nebolo dobré robiť lebo máte zablokovaný účet exekútorom.“ O.: „U exekútora F. zistili, že majú zablokované účty aj nehnuteľnosti pre 9 miliónový dlh. Ten vznikol zo zmenky v hodnote 7,5 mil., ktorú F. mali vystaviť v marci minulého roku na U. Š.. Manželvia sa hneď vybrali na prokuratúru. Miliónovú zmenku považujú za 100 % podvod.“ Jana Demjanovičová: „Vyšetrovateľ začal trestné stíhanie vo veci za obzvlášť závažný zločin podvodu“. O.: „Keď sa na toto pozriete aké máte z tejto zmenky dojem.“ U.. U. O.: „No táto zmenka evidentne nemá náležitosti zákona.“ O.: „V tomto príbehu figuruje ešte jedna zmenka. F.E. ju dal v lani vo februári podpísať U. Š.. Tohto mladého právnika poznali a verili mu veď tri roky pre nich pripravoval napríklad pracovno-právne alebo darovacie zmluvy. Aj vtedy im skomponoval nejakú zmluvu a chcel za to 15.000,- Sk. Neplatili v hotovosti tak napísal zmenku.“ U.. U. O.: „Zmenky sa vystavujú na niekoľkomiliónové hodnoty nie na takéto 15.000,- Sk. Čo to je za obchod na čo tam zmenku“. O.: „Mohlo to byť aj takto, že on využil túto zmenku, aby získal Vaše podpisy pod tú zmenku na 7,5 milióna?“ F.: „Predpokladáme, že to vykonštruoval aj takým spôsobom.“ O.: „Š. potom previedol zmenku na svojho kamaráta F. S. ale naďalej sa výrazne angažoval v tom, aby sa majetok manželov F.E. dostal do exekúcie. Ďalšieho svojho kamaráta advokáta U. Č. si vybral ako tzv. rozhodcu, ktorý rozsudkom potvrdil miliónový dlh F. zo zmenky. Vďaka tomuto rozsudku sa potom začala exekúcia.“ F.: „Tento rozhodcovský rozsudok sme prvý krát videl u exekútora. Nikdy nám nebol doručený“. O.: „Rozhodca Č. nikdy predtým ani potom rozhodcom nebol. Manželov F. ani nevidel. Nijako neoveroval ich totožnosť.“ F.: „Ak žijeme v štáte, ktorý je právny tak také niečo sa nemôže stať, aby na základe podvodu zobrali ľuďom všetkom majetok“. O.: „Krátko po decembrovej Paľbe sa diali interesantné veci, v pondelok bola reportáž, v stredu pán S. požiadal súd o zastavenie exekúcie, v piatok ako v lacnom filme z tohto parkoviska z auta pána Š. vraj zmizla zmenka a ďalšie dokumenty, ktoré mal preskúmať znalec. V tých lacných filmoch takto nejako zahladzujú stopy.“ O.: „Navyše hneď po našej reportáži predvolal vyšetrovateľ S. Y. Š. na výsluch ako svedkov vo veci podvodu zo zmenky. S. na výsluchu priznal, že sa o domy F. ešte pred zmenkou zaujímal a s manželmi sa aj stretol. Povedal tiež, že Š. na neho previedol 7,5 mil. zmenku lebo mu dlhoval 250 000,- Sk. Ale Š. mu sľúbil, že sa postará o všetky veci súvisiace s vymožením zmenky.“ O.: „Š. pred vyšetrovateľom konečne prezradil čo sme z neho minule neúspešne páčili. Za čo vlastne tú zmenku získal.“ F.: „Očakávali sme, že čo si vymyslí ale prekvapilo nás čo teraz na polícii uviedol.“ O.: „Tieto pozemky spolu okolo 45 ha vlastní reštituenti z neďalekej Hanisky medzi nimi aj matka p. F. Jej však patrí iba 1 ha v hodnote asi 1 až 1,5 mil. korún.“ F.: „Ja som len spomenul pánu Š., že sa predávajú pozemky pri Haniske a či nepozná niekoho kto by mohol mať záujem o tieto pozemky a on nám dal telefonický kontakt a pán Y. nám zavolať raz a raz sme sa stretli a na tom to všetko skončilo. Potom nikdy viac sa nám neozval.“ O.: „Š. vo výpovedi uviedol. Dal som im kontakt na pána Y. P. a za to mi manželvia F.E. vystavili zmenku na 7,5 mil. Toto tvrdenie Š. považujú F. za absurdné a ľahko vyvrátiteľné.“ F.: „Je to celé smiešne. V marci sme to ako keby podpísali. V apríly tá zmenka bola splatná a on nám toho človeka prihral až niekedy začiatkom mája.“ O.: „Š. sa F. nikdy ani neopýtal či sa tie pozemky predali. Dal im iba jedno telefónne číslo na človeka z nejakej realitnej kancelárie spomínaného Y.“ F.: „Tieto pozemky ešte do dnešného dňa nie sú predané a je to nezmyselné aby sme niekomu zaplatili odmenu za to, čo ešte nebolo zrealizované.“ O.: „Ani miliardár Onasis nerobil taký luxusný biznis ako pán Š.. Veď uznajte. Z mobilu si vyberiete číslo na ktoréhokoľvek kamoša dáte ho F. s tým, že to je človek, ktorého potrebujú a to je všetko. Potom už len zinkasujete 7,5 mil. zmenku. Tomu sa povie úplne štandardný kšeft - na psychiatrii.“ O.: „Ako sme spomínali v minulej

reportáži poslal p. S. na súd tzv. späťvzatie návrhu na výkon exekúcie. Na základe toho súd v januári tohto roku exekúciu zastavil.“ U.. U. O.: „Pre povinného v tomto prípade tých manželov to znamená, že po právoplatnosti uznesenia exekučného súdu o zastavení exekúcie môžu voľne disponovať týmto majetkom, ktorý podlieha exekúcii.“ O.: „Pán S. svoj návrh na zastavenie exekúcie zdôvodnil takto: „manželia F. rozpútali ohováračskú a lživú kampaň prostredníctvom relácie Paľba a v tejto umelo navodenej situácii nepovažujem pokračovanie exekúcie za vhodné.“ F.: „Viete keby tá pohľadávka alebo tá zmenka bola pravdivá tak určite by tak rýchlo nezastavili alebo nestiahli by svoj návrh zo súdu.“ U.. U. O.: „Zrejme si priznáva, že tam boli urobené zásadné právne chyby a zrejme pri pokračovaní exekúcie by mohlo dôjsť k iným ešte skutočnostiam, ktoré by preukazovali nezákonnosť tohto postupu.“ O.: „F. sú však naďalej v strehu. Exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok zastavením exekúcie ešte nezanikol. Ak by pán S. dostal novú guráž môže sa o exekúciu znova pokúsiť. F. však nesedia so založenými rukami na policajné prezídiu podali podnet lebo majú podozrenie, že o majetok ich chcela pripraviť organizovaná skupina.“ O.: „Je možné, že na niektoré sporné dokumenty boli dopisované časti textov až potom čo boli podpísané? Je toto možné znalecky preukázať?“. Jana Demjanovičová: „Áno je to možné znalecky preukázať. Touto metódou sa zaoberá jedná z kriminalistických techník a to kriminalistické skúmanie písma.“ O.: „Vzhľadom na toto minulé vyjadrenie hovorkyne polície niekomu zrejme vyhovuje, že zo Š. auta ak je to vôbec pravda ukradli originály zmenky a ďalších dokumentov, ktorých pravosť mal skúmať znalec. Š. predložil vyšetrovateľovi toto potvrdenie z neho vyplýva, že auto mal zaparkované pred blokom celý deň a celú noc a ukradli mu aj USB kľúč s údajmi klientov košickej poisťovne, ktorej je generálnym riaditeľom jednej zo sekcií.“ Telefonický rozhovor. O.: „Dobry deň mohli by ste nás na doktora Š. prepojiť?“ (pracovník poisťovne Rapid Life životná poisťovňa a.s.): „Nie nemohol by som Vás prepojiť na pána Š.“ O.: „Lebo?“. Pracovník: „Lebo nie je prítomný už“. O.: „A pána Ing. S. mladšieho?“. Pracovník: „Nie sú prítomní páni už“. O.: „Ani jeden?“ Pracovník: „Nie“. O.: „Takto sme Š. aj S. opakovane zhľadali v poisťovni kde obaja pracujú. Nedvíhali ani mobilné telefóny.“ Telefonický rozhovor. Pracovník: „Š. je neprítomný pane takže bohužiaľ“. O.: „A pán S. mladší?“. Pracovník: „Ani on nie je, obidvaja sú mimo.“ O.E.: „A kedy by tam mali byť, neviete?“ Pracovník: „Tak to ja bohužiaľ neviem. Tieto informácie.“ O.: „A boli tam už dneska?“ Pracovník: „Dopočutia“. O.: „Dopočutia“. O.: „Podľa našich overených informácií si pán Š. nechal urobiť vlastný znalecký posudok k tej zmenke a ďalším súvisiacim dokumentom. Posudok má v týchto dňoch doniesť vyšetrovateľovi, zdá sa teda, že lacný film pokračuje ďalej.“ I v tejto relácii podľa zistenia súdu žalovaný odvysielal obrazové zábery s údajmi o mene, priezvisku a adrese bydliska žalobcu. Oba tieto príspevky podľa zistenia súdu boli spracované vo forme reportáže, v ktorých reportér slovné popisoval či už priamo alebo prostredníctvom interview s P. F. rozhodujúce skutočnosti, informácie, ktoré pritom zazneli mali povahu sčasti opisu faktov a sčasti hodnotení či už redaktora alebo oslovených osôb so zrejmovou dominanciou pri celkovom spracovaní, vlastného pohľadu reportéra na informovaný prípad. Opis udalostí a komentáre oslovených osôb sú v reportážach doprevádzané zábermi, majúcimi dokresľovať atmosféru a prostredie v ktorom sa opisovaný dej udial. Tu reportér frekventovane využíva zábery na písomnosti, nasnímané tak, že sú na nich zreteľné osobné údaje žalobcu a zvýraznené sporné časti dokumentov.

6. Dňa 30.6.2008 bola v televízii Markíza odvysielaná reportáž s názvom „Q. F.“, ktorá sa podľa zistenia súdu venovala problému, ktorý vyvstal v súvislosti so zmenou poisťných podmienok poisťovne Rapid Life životná poisťovňa a.s., pričom v podstatnom informovala o prípadoch konkrétnych poistencov o spôsobe, akým v ich prípadoch, došlo k zmene ich poisťných podmienok životného poistenia, s tým, že v tejto reportáži boli mimo iného na viacerých miestach spomenuté listy, ktoré poisťovňa Rapid Life životná poisťovňa a.s. týmto osobám zaslala. Len v závere pred záverečným titulkom v tejto reportáži so záberom najprv na jeden z takýchto listov poisťovne Rapid Life životná poisťovňa a.s., následne na zmenku na 7,5 mil. Sk, na to na nehnuteľnosti vo vlastníctve manželov F. a nakoniec na budovu polície zaznelo „mimochodom pod spomínané listy z Rapidu sa väčšinou podpisoval jeden z generálnych riaditeľom p. U. Š.. Práve pán Š. sa za mimoriadne podozrivých okolností dostal k 7,5 mil. zmenke o čom sme pred pol rokom vysielali dve reportáže. Polícia prípad vyšetruje pre podozrenie z podvodu. Zatiaľ nikoho neobvinili“.

7. Vychádzal zo zistenia, že dňa 19.6.2013 prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR podal na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica na žalobcu a G.. F. S. obžalobu pre obzvlášť závažný zločin falšovania pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov spolupáchatelstvom v jednočinnom súbehu s pokusom trestného činu podvodu spolupáchatelstvom. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp.zn. BB 4T 32/2013 z 13.7.2015 bol žalobca a tiež spoluobžalovaný G.. F. S. spod obžaloby oslobodený

z dôvodu nepreukázania, že skutok, pre ktorý bol stíhaný sa stal. Predmetný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR odvolanie, o ktorom ku dňu vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie trestné konanie proti žalobcovi nebolo právoplatne skončené. Vec právne posúdil podľa § 488 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 489, § 11, § 12 OZ, § 2 ods. 4 zák. č. 301/2005 Z.z., čl. 16 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len „Ústavy“), čl. 19, čl. 50 ods. 2, čl. 26 Ústavy, čl. 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Európskeho dohovoru“), čl. 10, čl. 6 ods. 2 Európskeho dohovoru.

8. Pri rozhodovaní o uplatnenom nároku vychádzal zo základnej hmotnoprávnej podmienky vzniku zodpovednosti za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby chránených všeobecným osobnostným právom, ktorou je, aby bol zásah neoprávnený a zároveň aby bol spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu. Konštatoval existenciu okrem všeobecnej vnútroštátnej zákonnej a ústavnej úpravy, úpravy Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj doktrínu vyšších súdov - Ústavného súdu SR a rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva. Neustále sa vyvíjajúca častokrát málo kauzistická a neraz i rozporná judikatúra podľa záveru súdu vedú k neprehľadnosti prejavujúcej sa či už v spôsobe vymedzenia nárokov v žalobách na ochranu osobnosti, v obsahu a rozsahu tvrdení a argumentácie strán v spore v zameraní a výpovednej hodnote dokazovania a v konečnom dôsledku i v spôsobe právneho posúdenia sporov na ochranu osobnosti súdmi. Jedna zo základných doktrín spočíva na rozlišovaní medzi skutkovými tvrdeniami (tvrdením faktov) a hodnotiacimi úsudkami (názormi). V právnej praxi došlo k posunu a súčasná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva čím ďalej tým viac reflektuje skutočnosť, že skutkové tvrdenia sa v praxi s hodnotiacimi úsudkami prelínajú, že každý názor je založený na určitom skutkovom východisku, preto nemožno kategóriu pravdivosti vo vzťahu k hodnotiacim úsudkom považovať za úplne bezvýznamnú. Teda čoraz častejšie dochádza k prekonávaniu kategorického určovania ostrých hraníc skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami v každom prípade a k osvojovaniu si chápania tohto rozdielu ako kontinua bez ostrých hraníc. Poukazujúc na nález ÚS ČR I.ÚS 156/99 a uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/84/2011, z ktorých vyplýva, že dôležité je tiež pred všeobecnými súdmi akceptovanej miere zjednodušovania, skresľovania či nepresností predovšetkým, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde a tiež aby pokiaľ prejav obsahuje aj hodnotiace úsudky autora, aby v ňom bol opísaný relevantný skutkový dej (skutkové tvrdenie) takým spôsobom, ktorý umožňuje čitateľovi urobiť si vlastný hodnotiaci úsudok. Ďalej poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3MCdo/10/2005, z ktorého vyplynulo, že je potrebné mať na zreteli tiež, že pokiaľ zásah do osobnostných práv má formu materializovaného prejavu, je pre posúdenie, či sa negatívne dotkol osobnosti potrebné analyzovať nielen obsah tohto prejavu, ale tiež formu v ňom použitých výrazových (slovných i grafických) prostriedkov, pretože tá je vonkajším prejavom obsahu. Poukazujúc na literatúru, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, prihliadal na potrebu zohľadniť princíp prezumpcie neviny, zohľadniť rozdiel medzi výrokmí odrážajúcimi alebo vyjadrujúcimi názor, že dotknutá osoba je vinná a výrokmí, ktoré vyjadrujú stav podozrenia, pričom prvé porušujú prezumpciu neviny, druhé sú považované za prijateľné. Dôležitý je skutočný význam vyhlásení, nie ich doslovné znenie. Napokon vychádzal zo záveru, že za obsah informácií šírených prostredníctvom média tretími osobami v zásade zodpovedá podľa jednotnej právnej praxe vždy tiež prevádzkovateľ vysielania či vydavateľ tlače, pričom svojej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv sa nemôže zbaviť len poukazom na to, že reprodukoval to, čo povedal niekto iný.

9. Prihliadajúc na vyššie uvádzané východiská súd prvej inštancie výroky označené žalobcom, ktoré podľa jeho tvrdenia v jednotlivosti zasiahli do jeho všeobecného osobnostného práva, zaradil pre účely posúdenia ich oprávnenosti dvoch skupín. V prvej skupine súd posudzoval hodnotiace úsudky - výroky v znení a v užšom kontexte v akom zazneli v reportážach: „... neverte nikomu ak sa nechcete dostať do exekúcie pre takýto zdrap papiera. Že vraj zmenka na 7,5 milióna“, „Š.O. potreboval rozhodnutie súdu, aby mal exekučný titul. On však nešiel na klasický súd ako by bolo obvyklé, ale za tzv. rozhodcom, doktorom Č.“, zverejnený názor U.. O. v kontexte rečníckej otázky redaktora, že je otáznosť či aj konanie o zmenkách prislúcha súkromným rozhodcom „Rozhodca nemôže konať a rozhodovať o zmenke v rámci rozhodcovského konania. O nej môže konať a rozhodovať súd, rečnícka otázka „Prečo teda súd vydal poverenie na exekúciu, keď je táto otázka minimálne sporná“ na ktorú po prestrihu hovorkyňa Krajského súdu v Košiciach Marcela Gálová odpovedala v intenciách toho, že sa k prípadu, vzhľadom na podané námietky proti exekúcii v danom štádiu konania nebude vyjadrovať, „Práve v apríli, po zmenkovom harakiri s F. sa Š. zamestnal v tejto košickej poisťovni...“, „... pán Š. sa za mimoriadne podozrivých okolností dostal k 7,5 miliónovej zmenke...“, „Krátko po decembrovej Paľbe sa diali interesantné veci. V pondelok bola reportáž, v stredu pán S. požiadal súd o zastavenie exekúcie a v piatok ako v lacnom filme

z tohto parkoviska, z auta pána Š., vraj zmizla zmenka a ďalšie dokumenty, ktoré mal preskúmať znalec. V tých lacných filmoch takto nejako zahľadujú stopy“, „aby však rozsudok nadobudol právoplatnosť, musel byť do vlastných rúk doručený všetkým účastníkom, teda už novému majiteľovi zmenky S. a osobitne obom F.. Hádajte, koho poveril Č., aby rozsudky doručil. Áno Š.. Tu je normálne potvrdenie o doručení S.. A tu je veľmi podozrivé, akože potvrdenie o doručení F.. V dokumente vzájomné záväzky totiž figuruje aj veta: Dlžník potvrdzuje prevzatie rozsudku a vzdáva sa námietok proti nemu“, za ktorým výrokom redaktora v príspevku zaznelo tvrdenie P. F.“ Tento rozhodcovský rozsudok sme videli prvýkrát u exekútora. Nikdy nám nebol doručený“, „Ani miliardár Onassis nerobil taký luxusný biznis ako pán Š.. Veď uznajte, z mobilu si vyberiete číslo na ktoréhokoľvek kámoša, dáte ho F. s tým, že to je človek, ktorého potrebujú. A to je všetko. Potom už len zinkasujete 7,5 miliónovú zmenku. Tomu sa povie úplne normálny kšeft - na psychiatrii“, F. sa spoliehajú na to, že rozhodcovský rozsudok im nebol doručený a preto nemohol byť právoplatným titulom pre exekúciu“ Do tejto skupiny súd zaradil tiež výrok „Podľa overených informácií si pán Š. nechal urobiť vlastný znalecký posudok k tej zmenke a ďalším súvisiacim dokumentom, Posudok má v týchto dňoch doniesť vyšetrovateľovi. Zdá sa, teda, že lacný film pokračuje“, majúci podľa úvahy súdu povahu hodnotovo zafarbeného skutkového tvrdenia.

10. V druhej skupine posudzoval výrok redaktora (v znení a v užšom kontexte v akom zazneli v reportážach) „Na rube zmenky v máji Š. rukou napísal, že tých 7,5 milióna zinkasuje F. S.. Spomínate si, práve Š. priviedol S. ako záujemcu o kúpu domov. A práve 7,5 milióna chcel S. doplatiť až po vklade do katastra“, k čomu P. F. hneď v ďalšej časti reportáže poznamenal „Chceli možno zo začiatku cez to, že by ich kúpili a tam nám ako keby zápočtom dali ako keby tú falošnú zmenku. No vtedy, keď sme sa zľakli, tak im to nevyšlo, lebo sme odstúpili od predaja“, čo vzápätí redaktor završil informáciou „Pochopiteľne, F. sa vybrali ihneď na prokuratúru. 7,5 miliónovú zmenku považujú za 100% podvod“, ďalej výrok „Keď F.Š. logicky uvažujú, sú len dve možnosti ako vznikla tá zmenka. Buď podpísali podstrčené papiere, netušiac, čo podpisujú alebo ich podpisy niekto sfaľšoval“, ďalej výrok v podobe otázky redaktora a odpovede P. F.Á. na ňu „(redaktor) Mohlo to byť aj tak, že túto zmenku využil on na to, aby získal vaše podpisy pod tú zmenku na 7,5 milióna? (F.) Predpokladáme, že to vykonštruoval takýmto spôsobom“, ďalej výrok „F. predpokladajú, že druhý odstavec tu (pozn. súdu: v dokumente vzájomné záväzky) mohol pribudnúť až po ich podpisoch. To isté sa mohlo stať s miliónovou zmenkou, že suma v hornej časti bola dopísaná dodatočne“ a tiež výrok „Keď porovnáваме tri rozhodujúce dokumenty, pre ktoré dnes F.Š. čelia existenčnej exekúcii, na všetkých vidieť spoločnú črtu - aj na zmenke v samotnom texte, aj na rozhodcovskej doložke, aj na dokumente vzájomné záväzky. Nikde nenájdete sumu 7,5 milióna. Z toho by sa dalo dedukovať, že tie dokumenty naozaj podpisovali F., ale keby ich aj dôkladne čítali, sotva by mali čo len podozrenie z podvodu“ a „F. však nesedia so založenými rukami, na policajné prezídium podali podnet, lebo majú podozrenie, že o majetok ich chcela pripraviť organizovaná skupina“.

11. Uvedené výroky podľa záveru majú povahu takisto hodnotiacich úsudkov a sú obsahovo dá sa povedať takmer verne zahrnuté v skutkovej vete žaloby, o ktorej rozhodne súd v trestnom konaní.

12. Výroky zahrnuté do prvej skupiny podľa záveru súdu prvej inštancie neboli objektívne spôsobilé vyvolať nemajetkovú ujmu a tak nemohli pôsobiť jednoznačne voči žalobcovi. Tieto výroky podľa záveru súdu vyjadrovali názory na skutočnosti, nemali priamu výpovednú hodnotu vo vzťahu k nosnej informácii o tom, že žalovaný sa podvodným konaním a s použitím falšovanej zmenky mienil obohatiť na úkor manželov F. a túto prakticky iba obsahovo dotvárajú. Predmetné názory podľa posúdenia súdu pri zohľadnení, že súdna prax pripúšťa v rámci kritiky použitie výrazových prostriedkov prehánania, expresivity, dokonca i provokácie spĺňajú kritériá oprávnenej kritiky. Ich účelom bolo informovanie o veciach verejného záujmu, dospel k záveru, že spracovaná téma, keď systém štátnej ochrany, či už preventívnej alebo represívnej celkom zrejme zlyhal (čoho dôkazom je, že účinná náprava zo strany orgánov verejnej moci sa završuje až v súčasnosti) podľa názoru sa legitímne stala predmetom verejnej diskusie a zásah do osobnostných práv tak oprávnene možno považovať za vedľajší produkt nie zámer sporných reportáží. Uvedené názory podľa úvahy súdu majú dostatočný skutkový základ a odvysielaná polemika o právomoci rozhodcovských súdov rozhodnúť v spore zo zmenky, o zákonnosti exekúcie vykonávanej na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spore zo zmenky, nesmerovala voči žalobcovi ale poukazovala na nedostatky v činnosti súdu a činnosti U.. Č. ako rozhodcu.

13. Vo vzťahu k druhej skupine výrokov dospel k záveru, že súd nemôže posudzovať skutkový základ týchto výrokov, nakoľko posúdenie viny, teda že skutok sa stal a že ho spáchal žalobca prináleží len súdu, ktorý je príslušný rozhodnúť v jeho trestnej veci na základe obžaloby podanej proti jeho osobe, akýkoľvek

záver a akákoľvek polemika v smere viny žalobcu by znamenala porušenie zásady prezumpcie neviny. Zásada prezumpcie neviny podľa záveru súdu prvej inštancie vychádzajúceho z rozsudku NS ČR sp.zn. 30Cdo/1413/2012 je relevantnou zásadou pre posúdenie rovnováhy medzi pomerom hierarchicky na roveň postaveného práva na ochranu osobnosti a práva na slobodu prejavu. To znamená, že i také konanie, kedy nie je rešpektovaná prezumpcia neviny a s dotknutou osobou je zaobchádzané ako páchatelom, je v rozpore s právom na ochranu osobnosti bez potreby ďalšieho zisťovania nerovnováhy v týchto právach proporcionálnymi testami. Takýto záver jednoznačne zastáva aj odborná literatúra, pripomína ho Rada Európy, ktorej Výbor ministrov členských štátov vydal nezáväznú „Doporučenie k poskytovaniu informácií týkajúcich sa trestných konaní prostredníctvom médií“. Tento názor opakovane podporil tiež Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi. Spôsob podania druhej skupiny výrokov, či už v kontexte ostatných informácií alebo v spojení s obrazovými informáciami, včítane spôsobu načasovania, postupnosti obrazovo zvukových informácií, ich kombinácie a nadväznosti, vo svojom komplexnom podaní predstavuje podľa posúdenia súdu opis správania, ktoré u priemerného diváka evokuje nad akúkoľvek pochybnosť, že ním došlo k spáchaniu konkrétneho trestného činu, pričom zreteľným opakovaním údajov o mene a priezvisku žalobcu, či už slovom alebo záberom na písomnosti, ktoré vzhľadom na ostrosť a dĺžku záberu boli z televíznej obrazovky bez obtiaží poznateľné, podal divákovi úplne jednoznačnú informáciu, že páchatelom trestného činu „podvodu“, ktoré pomenovanie v reportážach rovnako zaznelo opakovane, bol žalobca. Reportáže (N. Y. N. X) podávajú konkrétny pohľad na okolnosti, motív a spôsob vykonania trestného činu, informujú o jeho právnej kvalifikácii, o prebiehajúcom trestnom konaní i o spôsobe akým bude v jeho priebehu vina podľa informácií prokuratúry dokazovaná, žalobcu (hoc len ako predpoklad) spája s organizovanou skupinou a obviňuje ho tiež z marenia dôkazov. Pritom súd nevzhladol také okolnosti, pre ktoré by žalovaný i pri spoločenskej potrebe zverejnenia informácií či už o protiprávnom konaní alebo jeho vyšetrowaní orgánmi činnými v trestnom konaní, nemohol šetriť osobnostné práva žalobcu či už neuvádzaním jeho mena alebo vyhnutím sa úvahám ktoré vo svojej podstate objektívne vyvolali pohľad adresátov na žalobcu ako na páchatela konkrétneho trestného činu, čím de facto v očiach verejnosti suplovali rozhodnutie súdu o jeho vine.

14. V obsahu odvysielaných reportáží nevzhladol priestor pre možné úvahy o nevine žalobcu. V čase zverejnenia tejto skupiny informácií žalobca nebol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu na skutkovom základe opísanom v reportážach a príspevkoch, tiež výslovne pomenovaného a tak bolo neprípustné menom a priezviskom spojiť jeho osobu s trestným činom, evokovať u adresátov relácie jeho viny ani spájať ho s protiprávnou činnosťou organizovanej skupiny. Zverejnením informácií porušujúcich ústavný príkaz prezumpcie neviny tak žalovaný neoprávnene zasiahol do všeobecného osobnostného práva žalobcu, na ktorom závere súdu už nie je spôsobilý nič zmeniť ani prípadný konečný verdikt žalobcu o vine v trestnom konaní. K tomuto záveru dospel prihliadajúc aj na záver vyplývajúci z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/575/2014, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania do času skončenia trestného konania voči žalobcovi.

15. Po citácii § 13 ods. 2, 3 OZ skonštatoval, že vznik nemajetkovej ujmy spravidla nemožno dokazovať, pretože ide o stav mysle poškodenej osoby, preto je potrebné posúdiť vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu by sa iná osoba v obdobnom postavení mohla cítiť byť dotknutá v zložkách tvoriacich vo svojom súhrne nemajetkovú sféru jednotlivca. Vychádzal zo záveru, že zadostučinenie či už morálne alebo v peniazoch sleduje cieľ primerane (s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu postačujúcim a zároveň účinným spôsobom) zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu, t.j. nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy predpokladá, že neoprávneným zásahom do osobnostných práv vzniká osobe domáhajúcej sa ochrany ujma a pokiaľ zohľadňuje jej kompenzáciu formou peňažného zadostučinenia, musí tiež preukázať, že ujma, ktorá jej vznikla je natoľko závažná, že nemôže byť odčinená iným spôsobom. To neznamená, že žalobca musí výšku ujmy preukazovať, pretože táto je nevyčísľiteľná; suma, ktorá je súdom ako primerané zadostučinenie priznaná vždy závisí na voľnej úvahe súdu, pri ktorej vychádza z konkrétnych skutočností, ktoré boli v konaní preukázané a tiež i zo všeobecných princípov vyjadrených predovšetkým v judikatúre súdov. Vychádzal z názoru, že vlastný zásah do osobnostných práv je potrebné hodnotiť vždy objektívne s prihliadnutím na konkrétnu situáciu, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i na osobu postihnutej fyzickej osoby (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie týchto hodnotení znamená, že o zásah do osobnosti fyzickej osoby v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo

do osobnosti fyzickej osoby, ako i s prihliadnutím na dotknutú osobu je možné spoľahlivo vyvodit', že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na intenzitu a trvanie nepriaznivého následku pociťovala ako závažnú spravidla každá fyzická osoba nachádzajúca sa na mieste a v postavení postihnutej osoby (rozsudok NS ČR sp.zn. 30Cdo 83/2011). Prihliadajúc na skutočnosť, že televízne vysielanie sa z hľadiska rozsahu jeho pôsobenia považuje za jeden z najdostupnejších zdrojov informácií širokej verejnosti, preto ak k neoprávnenému zásahu do chránených práv dôjde týmto elektronickým médiom, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. V tom prípade, ak zásah bol spojený so znížením dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (R 45/2000). Pri posudzovaní okolností majúciich vplyv pre určenie výšky nemajetkovej ujmy prihliadal na rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/89/97, uznesenie Ústavného súdu SR IV.ÚS 360/09 a rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo 89/97, ako aj závery Ústavného súdu vyplývajúce z uznesenia sp.zn. III.ÚS 238/08 a rozsudku NS ČR sp.zn. 30Cdo 1746/2006.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného konštatoval, že Televízia Markíza prevádzkovaná žalovaným v čase odvysielania relácií bola najsledovanejšou televíziou SR s celoštátnou pôsobnosťou, jej vysielanie bolo možné sledovať i cez internet, sporné reportáže boli odvysielané takmer v hlavnom vysielacom čase v publicistickej relácii Paľba, vystavanej na formáte investigatívnych reportáží, ktorá mala v tom čase dobrú sledovanosť, ktorá bola zabezpečovaná i tematickými upútavkami. Je možné konštatovať, že každú z troch relácií sledovalo niekoľko stoviek tisíc divákov v celej SR. Prihliadajúc na okolnosti, za ktorých došlo k výrobe reportáží (reportáž iniciovali manželia F., informačne sa na jej výrobe podieľali, P. F. sa k nastoleným témam i osobne vyjadroval, redaktor opakovane kontaktoval žalobcu v snahe o zaujatie stanoviska k rozhodujúcim skutočnostiam), zámer výroby a odvysielania sporných reportáží a ani ich obsahovú náplň až na nerešpektovanie prezumpcie neviny podľa záveru súdu nemožno odsúdiť. Dospel k záveru, že špecifické postavenie medzi reláciami má na prvý pohľad neškodný príspevok alebo poznámka, ktorá zaznela v kontexte úplne inej témy v príspevku „Q. F.“. Odvysielaného viac ako 4 mesiace od odvysielania príspevku „N. X“, výrok, ktorý v tejto poznámke odznel podľa názoru súdu vzhľadom na okolnosti postráda zámer objektívne informovať o veci verejného záujmu, v tomto príspevku žalovaný vyvolal negatívny obraz o žalobcovi bez poskytnutia kontextu s ostatnými relevantnými skutočnosťami. Nevytvoril tak vyvážený priestor na verejnú diskusiu, ale mediálny priestor iba využil na zverejnenie neúplnej pre nezainteresovaných inak nezrozumiteľnej, ale každopádne negatívne informácie o žalobcovi. Na strane žalobcu súd prihliadal na to, že svojim konaním pri vystavení zmenky i v súvislosti s jej uplatnením veľmi výrazným spôsobom prispel, v podstate si vypýtal pozornosť verejnosti. V rámci prípravy reportáže „N.“ a „N. X“ bol viackrát kontaktovaný redaktorom, ktorý sa pokúsil kontaktovať so žalobcom tiež osobne, teda dostal faktický priestor zaujať k nastoleným otázkam stanovisko, ktorý nevyužil inak ako realizáciou krokov voči vedeniu spoločnosti žalovaného, pričom považoval za potrebné zdôrazniť, že žalobca pred odvysielaním prvého príspevku o obsahu reportáže nevedel. Zdôraznil, že neoprávnenosť zásahu v danom prípade nezakladá to, že žalovaný informácie zverejnil, ale to, že nimi divákovi podal jednoznačný odkaz, že bol spáchaný trestný čin a že jeho páchatelom je žalobca. V tom čase žalobca pracoval v spoločnosti Rapid life životná poisťovňa a.s., v pracovnom zaradení generálneho riaditeľa správy poistenia, bol činný v basketbalovom klube a zastával funkciu tiež člena dozornej rady Slovenskej basketbalovej asociácie. Zdôrazňoval, že žalobca síce prichádzal do kontaktu s manželmi F. pri výkone práce advokátskeho koncipienta, k vystaveniu spornej zmenky malo dôjsť v čase, kedy ešte vykonával koncipientskú prax. Podstata sporu s manželmi F., ktorá bola aj témou posudzovaných reportáží včas s touto praxou ani s výkonom advokácie advokáta či koncipientskej praxe žalobcu nijak nesúvisí. Teda žalobca nebol v čase odvysielanie reportáží ani verejným činiteľom, ani verejnou známou osobou.

17. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania v súvislosti s preukazovaním tvrdení o znížení dôstojnosti žalobcu, jeho vážnosti v spoločnosti súd prvej inštancie konštatoval, že tvrdenia žalobcu v kontexte s obsahom prehlásení osôb z okruhu rodiny, priateľov, kolegov i známych zo športovej oblasti, v ktorej žalobca pôsobil pri uplatnení konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia odôvodňujú záver, že nemajetková ujma, ktorá žalobcovi v danom prípade vznikla bez zásadných špecifik zodpovedá nemajetkovej ujme, ktorú by vzhľadom na intenzitu a trvanie nepriaznivého následku pociťovala ako závažnú každá fyzická osoba.

18. Objektívne tak podľa záveru súdu možno konštatovať, že obrazovo-zvuková reportáž poukazujúca na závažné protiprávne konanie s celkom jednoznačným a jednostranným vyznením pre diváka v smere, že konanie je trestným činom a že sa ho dopustila nezameniteľne označená osoba, zverejnená

v najsledovanejšej televízii s celoslovenskou pôsobnosťou, v čase blízkom hlavnému vysielaciemu času, nad akúkoľvek pochybnosť priamo ovplyvňuje vnímanie postihnutého vo všetkých oblastiach interpersonálnych vzťahov; ľudia a to i najbližší pod tlakom takýchto informácií pochybujú, domáhajú sa vysvetlenia, inak, výslovne alebo mlčky na nich badať zmenu správania sa; niektorí prestanú dôverovať z nich niektorí už dôverovať dotknutej osobe nebudú nikdy; niektoré vzťahy ochladnú, niektoré sa na istý čas prerušia, iné sa pretrhnú a už nikdy sa neobnovia. To všetko sa prirodzene odráža v stave mysle postihnutého. Vníma nedôveru, zmenu postojov a rešpektu v kruhu rodiny, známych a v spoločnosti, stráca pocit vážnosti v rodine, cti, dôstojnosti a možnosti spoločenského sebaurčenia a uplatnenia. A práve v tom spočíva nemajetková ujma, ktorá vzniká osobám v obdobných prípadoch neoprávnených zásahov do všeobecného osobnostného práva.

19. Takto i podľa tvrdenia žalobcu pociťoval ujmu vo vzájomnej interakcii, s blízkymi osobami, priateľmi a kolegami aj on sám a takto vo svojej podstate opísali reakciu okolia vo vzťahu k žalobcovi i osoby v spomenutých vyhláseniach, preto výsluch svedka U. P. Š. vierohodnosť ktorého žalovaný namietal a navrhol ho vypočuť k obsahu prehlásenia, obsahom ktorého bolo aj tvrdenie, že na istý čas prerušil kontakt so žalobcom, objektívne podľa jeho úvahy, či už k tomu došlo v prípade U. P. Š., alebo prípadne inej osoby, po zverejnení informácie o závažnej trestnej činnosti osoby v televíznom vysielaní nie je vôbec neobvyklé, pokiaľ s takouto osobou iní ľudia kontakt skutočne aj prerušia, preto výsluch tohto svedka spôsob hodnotenia nemajetkovej ujmy nemohol zásadne ovplyvniť, preto návrh na vykonanie tohto dôkazu zamietol.

20. Vzhľadom na povahu a razanciu difamačnej informácie, opakovanosť jej oznámenia, šírku publicity, s prihliadnutím v tejto súvislosti i nato, že účinky zásahu boli v danom prípade obmedzené, pretože žalobca nie je verejne známou osobou, na druhej strane však zohľadňujúc i to, že z titulu výkonu funkcie v Slovenskej basketbalovej asociácii i pôsobenia ako riaditeľa športového basketbalového klubu žalobca bol známy i v širšom okruhu basketbalovej verejnosti a to aj mimo miesta jeho bydliska, došlo podľa názoru súdu k neoprávnenému zásahu do osobnosti žalobcu v značnej miere, pričom objektívne vzaté ujma na osobnostných právach žalobcu je natoľko závažná, či už preto, že zasiahnuté boli dá sa povedať všetky zložky osobnosti a tiež i preto, že reparácia takto široko a intenzívne uskutočneného zásahu je len morálnym zadosťučinením (ospravedlnením sa) objektívne nedosiahnuteľná, je potrebné podľa úvahy súdu, aby bola kompenzovaná tiež i peniazmi. Za primeranú k už rozvedeným okolnostiam, za ktorých k zásahu došlo, jeho intenzitu, rozsah a trvanie (závažnosť), osobitne majúci na zreteli, že k zásahu do všeobecného osobnostného práva žalobcu došlo opakovane, pri zohľadnení, že žalobcom požadovaný rozsah a spôsob ospravedlnenia, ktoré žalovaný na základe tohto rozsudku musí vykonať - po tri pondelky, vždy dvakrát za sebou v približne rovnakom čase, v akom boli odvysielané sporné reportáže, tiež sčasti zmierni nemajetkovú ujmu žalobcu, súd považoval sumu 25.000,- eur. V tomto rozsahu (čo do morálnej i relutárnej satisfakcie), súd žalobe žalobcu v časti o ochranu osobnosti vyhovel a v prevyšujúcom rozsahu súd žalobu zamietol.

21. Akceptujúc názor žalobcu ohľadne výšky peňažnej satisfakcie, že mimo satisfakčnej funkcie relutárnej náhrady právna teória ale i aplikačná prax súdov zdôrazňujú potrebu pôsobiť jej výškou i preventívne, v smere aby odradila porušovateľa chránených práv porušovať práva iných v budúcnosti, zdôrazňoval niekoľko momentov: To, že právna prax vôbec nie je jednotná v tom, či v podmienkach kontinentálneho práva v prípade plošného uplatňovania preventívnej funkcie relutárnej satisfakcie, nepriaznivý dopad na slobodu prejavu neprevyšuje nad touto funkciou sledovaným účelom. Táto odborná diskusia nateraz nie je ukončená a tak i prax je v súčasnosti taká, že všeobecné súdy, hoc na jednej strane teoreticky túto funkciu pripúšťajú, v skutočnosti ju uplatňujú len veľmi výnimočne, a to, podľa súdu známych prípadov, výlučne v prípade bulvárnych médií, ktorým televízia žalovaného bezpochyby nie je, zatiaľ len v prípadoch skutočne bezprecedentných zásahov do osobnostných práv, predovšetkým v prípadoch narušenia intímnej sféry a doposiaľ, podľa súdu známych prípadov, len verejne činných osôb. Ani Európsky súd pre ľudské práva vo svojej praxi preventívnu funkciu relutárnej satisfakcie neuplatňuje, pričom za zásah do všeobecného osobnostného práva médiami priznáva obvykle náhradu v rozsahu do 10.000,- eur. V podmienkach Slovenskej republiky všeobecné súdy priznávajú za zásah do osobnostných práv médiami podľa okolností prípadu relutárnu satisfakciu radovo v tisícoch, poťažne v desaťtisícoch eur, pričom viac desiatok tisícové sumy v prípade verejne neexponovaných osôb sú skôr výnimočné. Zohľadňujúc vyššie uvedené uzavrel, že v okolnostiach daného prípadu nevzhladol ani na strane žalobcu, ani na strane žalovaného ani v pohnútku, obsahu či forme zverejnených informácií niečo tak mimoriadne, aby to vyvolalo potrebu výškou peňažnej náhrady pôsobiť preventívne na činnosť

žalovaného, konštatujúc, že dôvodom priznávania vyšších súd, relutárnych náhrad verejne známym osobám nie je disproporcia s právom na ochranu osobnosti bežného človeka, ale to, že verejne známym osobám pri rovnakom zásahu obvykle vzniká väčšia nemajetková ujma, keďže dôsledky zásahu majú väčší širší účinok, či už z hľadiska teritoriálneho v oblasti spoločenského života, ktoré u bežného človeka postihnuté obyčajne nemôžu byť alebo z hľadiska trvácnosti následkov.

22. Proti tomuto rozsudku podali včas žalobca i žalovaný. Žalobca napádal rozsudok vo výroku, ktorým žaloba v prevyšujúcej časti bola zamietnutá a v časti výroku, v ktorej súd prvej inštancie ponechal rozhodnutie o trovách konania a o ochrane osobnosti na rozhodnutie inej už vylúčenej samostatnej veci o náhrade škody, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ C.s.p. Navrhol potvrdiť rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené (v I. a II. výroku rozsudku), zmeniť výrok rozsudku, ktorým v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 75.000,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu o ochranu osobnosti zamieťa a zmeniť v poradí IV. výrok rozsudku tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo veci ochrany osobnosti za prvé tri výroky v rozsudku v rozsahu 100% s tým, že v rozsahu vylúčenia veci o žalobe na náhradu škody a rozhodovanie o trovách konania vo veci náhrady škody ostáva výrok nedotknutý. Napadnutému rozsudku vytkol priznanie príliš nízkej nemajetkovej ujmy vzhľadom na rozsah a intenzitu zásahu a skutkové okolnosti prípadu, ako aj nesprávnosť rozhodnutia o trovách konania. Súd podľa neho síce správne uviedol, že nemajetková ujma má pôsobiť na porušovateľa preventívne, opomenul však, že má pôsobiť aj sankčne. V tejto súvislosti poukazoval na nález ÚS ČR sp.zn. I.ÚS 1586/09 a nález ÚS SR sp.zn. I.ÚS 689/2014. Zdôrazňoval, že práve sankčnú funkciu relutárnej náhrady súd opomenul uvážiť, keď nezohľadnil ekonomické pomery žalovaného, ktorý disponuje majetkom okolo 120 mil. eur a príjem z reklamy, ktorý dosiahol na úkor jeho poškodenia, ktorý bol odhadom okolo 200.000,00 eur. Bol toho názoru, že za týchto okolností relutárna náhrada nemôže na žalovaného pôsobiť ani odradzujúco (preventívne) ani sankčne, lebo je nižšia ako je príjem z protiprávnej činnosti. Vrcholom nesprávnosti v právnom posúdení veci považoval záver súdu, že v okolnostiach daného prípadu nevzhladol ani na strane žalobcu, ani na strane žalovaného ani k pohnútke, obsahu či forme zverejnenia informácií niečo tak mimoriadne, aby to vyvolalo potrebu výšku peňažnej náhrady pôsobiť preventívne na činnosť žalovaného. Uvedený záver podľa neho znamená, že súd za riadne považuje, ak žalovaný o konkrétnej fyzickej osobe označenej celým menom uvádzal, že je podvodník, falšovateľ, člen organizovanej skupiny. Poukazoval na to, že zlú pohnútku žalovaného je možné preukázať tým, že žalovaný bol za podobnú reláciu v podobnej štruktúre „odsúdený“ (listinný dôkaz na č.l. 37 spisu), musel si byť preto vedomý, že ak podobnú reláciu zopakuje, zasiahne tým do osobnostných práv. Žalovaný mal ohľadne prípadu oficiálne stanovisko hovorca polície, napriek tomu informoval o ňom ako o páchatelovi viacerých trestných činov. V súvislosti so zlou pohnútkou poukazoval aj na výpoveď svedkyne (č.l. 1191 spisu), z obsahu ktorej vyplýva, že relácie vznikali a preberali sa spoločne medzi manželmi F. a redaktorom žalovaného, ktorý postup považoval za neobjektívny, tendenčný, ktorým došlo k porušeniu novinárskej etiky a pokiaľ súd z toho nezistil zlú pohnútku, dopustil sa nesprávneho skutkového zistenia. Týmto konaním podľa neho nešlo o oboznamovanie verejnosti s objektívnymi a pravdivými skutočnosťami, ani o výkon slobody prejavu, ale išlo o jednoznačný „inkvizičný“ proces vykonaný formou „verejného lynču“, osoby stojace vo vzťahu k televíziu prakticky bezbrannej pozícii. Za súčasnej absencie ani len elementárnej úcty a ohľadu na práva tejto osoby, čo možno hodnotiť ako čin vykonaný závažnejším spôsobom konania a z obzvlášť zavrhnuteľnej pohnútky, teda kvalifikačné okolnosti posúvajúce konanie žalovaného do roviny mimoriadnej, ktorá sa v právnom štáte nutne musí odraziť v mimoriadnom následku v podobe mimoriadneho preventívneho sankčného opatrenia dopadajúceho na žalovaného. V tejto súvislosti osobitne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 4Co/355/2008 založené v spise na č.l. 131. V ďalšej časti odvolania poukazoval na okolnosti, pre ktoré každá relutárna náhrada bez výnimky musí pôsobiť jednak satisfakčne a jednak preventívno-sankčne. Za nesprávne právne posúdenie považoval aj tú časť rozhodnutia, v ktorej súd uzavrel, že verejne známym osobám sa priznávajú vyššie relutárne náhrady ako „bežným občanom“, lebo im vzniká vyššia nemajetková ujma. Takýmto záverom sa súd dopustil hneď troch právnych omylov a to porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy, neprípustne rozdelil fyzické osoby akoby na šľachtu a poddaných a porušil judikatúru Ústavného súdu aj Štrasburskej judikatúry, ktorý konštatoval, že verejne známe osoby majú možnosť eliminovať následky zásahu do ich osobných práv okamžite oproti súkromným osobám, ktoré takúto zbraň v rukách nemajú. Nebolo mu zrejmé, ako môže mať neoprávnený mediálny zásah „teritoriálne“ iný účinok u neho, u akejkolvek inej trebárs aj verejne známej osoby. Namietal, že pri posudzovaní výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nezohľadnil kritériá a to odstup času od zásahu do dobrej povesti, čo znižuje účinok ospravedlnenia

a je teda dôvodom na zvýšenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, širokú publicitu zásahu a rozdiel v sledovanosti konkrétnych napadnutých relácií žalovaného, ekonomické pomery žalovaného, príjem z reklamy žalovaného, praktickú nemožnosť odčiniť zásah do dobrej povesti po takmer 10 rokoch od zásahu do práv na ochranu osobnosti, fakt, že ide o dve relácie a ešte aj v tretej relácii odvysielanej žalovaným a ostatné okolnosti, ktoré zhrnul v podaní z 3.10.2013 (č.l. 497 spisu), na ktoré z dôvodu hospodárnosti poukázal. Zdôrazňoval, že od 1.1.2017 sledovanosť žalovaného sa ešte znížila podľa verejne dostupných zdrojov, to znamená, že prípadné ospravedlnenie zasiahne ešte omnoho menšiu skupinu divákov, čo je opäť potrebné vykompenzovať zvýšenou nemajetkovou ujmou. Namietal, že súd sa nijako nevyporiadal s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 8C/201/2009, ktorý bol neskôr v celom rozsahu potvrdený Krajským súdom v Banskej Bystrici, kde súd len za jednu jedinú difamačnú vetu odvysielanú žalovaným priznal protistrane finančné zadosťučinenie vo výške 25.000,00 eur. V odôvodnení rozsudku podľa neho súd uvádza rad rozhodnutí rôznych súdov v skutkovo a právne odlišných prípadoch. Mal k dispozícii rozsudok nadriadeného súdu v skutkovo a právne takmer totožnej veci (sp.zn. 1Co/653/2014 na č.l. 1273 spisu), avšak bez odôvodnenia sa odklonil od tohto jediného skutkovo a právne podobného prípadu. Práve opierajúc sa o tento rozsudok obmedzil svoje odvolanie voči v poradí III. výroku rozsudkom na sumu 75.000,00 eur. Napokon poukazujúc na to, že súd rozdelil spor na dve časti a to na vec o ochranu osobnosti a vec o náhradu škody tým, že konanie o náhradu škody vylúčil na samostatné konanie, teda vo veci ochrany osobnosti rozhodol o celej prejednávanej veci. Ak nerozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, ktoré vyplynuli z konania o ochranu osobnosti dopustil sa podľa neho tým konania, ktoré nemá oporu v C.s.p., pretože nejde o prípad ani čiastočného ani medzitymneho rozsudku. Zdôrazňoval, že Civilný sporový poriadok umožňuje odkázať rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania na tzv. konečný rozsudok, avšak neumožňuje odkázať rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania na iné konanie, takúto možnosť súdu nedáva ani Občiansky súdny poriadok. Súd vylučuje na osobitné konanie veci, ktoré sa na spojenie nehodia, nemôže preto v inej samostatnej nehodiacej sa veci rozhodovať o trovách iného konania. Preto pokiaľ súd priznal v poradí v II. výroku rozsudku pohľadávku, mal rozhodovať aj o trovách konania, ktoré s touto pohľadávkou súvisia. K odvolaniu pripojil doklad o znížení sledovanosti žalovaného a kópiu nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS 689/2014 z 9.11.2016.

23. Žalovaný podal odvolanie proti výrokom, ktorými bolo žalobe čiastočne vyhovené (výrok o povinnosti odvyselať ospravedlnenie a o výške náhrady nemajetkovej ujmy) z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ C.s.p. Rozsudok považoval za vnútorne rozporný, keď súd na jednej strane súhlasil s kritikou konania žalobcu, pripúšťal ju, kroky žalobcu považoval za pochybné a jeho vysvetlenia za nepresvedčivé. Na druhej strane ho sankcionuje za to, že opísanie týchto konaní žalobcu vyvoláva u divákov negatívny dojem voči žalobcovi a porušuje jeho právo na prezumpciu neviny. Zdôrazňoval, že v plnom rozsahu trvá na svojich písomných vyjadreniach predložených v priebehu konania, ako aj na ústnych argumentoch prezentovaných na pojednávaniach. Mal za to, že reportáže obsahujú objektívne informácie a primeranú mieru kritiky a nie sú neoprávneným a neprimeraným zásahom do osobnostných práv žalobcu. Žalobca svojim konaním porušil viacero právnych predpisov a bolo jeho právom na jeho neseriózne konanie upozorniť verejnosť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Košice I sp.zn. 12C/149/2018 v identickej veci, kde súd rovnaké výroky z reportáží označil za pravdivé. Namietal, že súd, ktorý žalované výroky rozdelil na dve skupiny, pričom jednu skupinu označil za tvrdenia, ktoré neboli objektívne spôsobilé vyvolať nemajetkovú ujmu, do druhej skupiny zahrnul výroky, ktorými podľa názoru súdu neoprávnené bolo zasiahnuté do všeobecného osobnostného práva žalobcu, avšak medzi týmito výrokmi sa nachádzajú aj také výroky z reportáží, ktoré žalobca v konaní nenapádal a neoznačil ako spôsobilé zásahu do svojich práv ani sa voči nim nedomáhal ochrany osobnosti. Súd takto založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach (výrokoch), ktoré neboli predmetom žaloby, neboli medzi stranami sporné a žalovaný sa k nim nemal možnosť ani dôvod vyjadriť. Týmto spôsobom súd prekročil svoje oprávnenia a rozhodoval o výrokoch, ktoré neboli predmetom sporu. Namietal, že nie je zodpovedný za dojem, ktorý u divákov vyvolávajú pravdivé a objektívne informácie o kauze „N.“, ktorú svojim konaním vyvolal práve žalobca. Diváci mali k dispozícii vyjadrenie manželov F., následne aj žalobcu, ktorý mal dostatočný priestor a vyjadrenie a prezentovanie svojej verzie udalostí, ktorá mohla divákov presvedčiť, že jeho konanie bolo správne, morálne a zákonné. Poukazoval na to, že za zásahy do osobnostných práv žalobcu súd označil prevažne hodnotiace úsudky respondentu - P. F., resp. parafrázovanie tvrdení F.. Títo mali absolútne právo povedať, že rozhodcovské konanie a údajnú zmenku na 7.5 mil. Sk považujú za podvod, rovnako mal žalobca právo v reportáži povedať, že zmenka aj rozhodcovské konanie bolo v poriadku. Viaceré súdne rozhodnutia predložené v tomto konaní potvrdili, že rozhodcovské konanie nebolo v súlade so zákonom a teda názor žalobcu medializovaný v reportážach nebol správny,

napriek tomu bol uverejnený a tým splnil podmienky objektívnosti a plurality názorov. Rovnako mal povinnosť dať priestor na vyjadrenie manželom F. ako druhej strane sporu a ich výroky nemôžu byť pričítané jemu na jeho ujmu. Predostrel divákovi fakty prípadu, názory oboch strán a na divákov nechal, nech si vytvoria na spor vlastný názor. Prípustnosť takého spracovania reportáží podľa neho potvrdzuje aj nález Ústavného súdu SR IV.ÚS 107/2010. Namietal, že prezumpcia nevinoty žalobcu tvrdeniami respondentu nemohla byť porušená, redaktor nikde v reportážach nekonštatoval, že žalobca je člen nejakej zločineckej skupiny, ani že spáchal trestný čin. Ak z objektívnych a úplných informácií vyplynulo, že ich konanie nebolo v súlade s právnymi predpismi a mohlo dôjsť k porušeniu zákona, nemôže byť táto skutočnosť na tarchu žalovaného len preto, že na danú kauzu upozornil. Popieral správnosť tvrdenia súdu uvádzané v odôvodnení, že v reportážach žalobcu spája s organizovanou skupinou a obviňuje ho z marenia dôkazov, pretože takéto informácie (prepojenia) nikde v reportážach nezazneli. Poukazoval na to, že bol oprávnený zverejniť meno, priezvisko aj zamestnanie žalobcu na základe svojej spravodajskej licencie a tiež z dôvodu, že išlo o podstatné informácie verejného záujmu. Poukazujúc na skutočnosti vyplývajúce z výpovede svedkyne A. F. (zverejnením mena žalobcu a U. Š. v reportážach v TV Markíza sa viacero poškodených osôb dozvedelo o podozrivých praktikách týchto ľudí, začalo efektívne brániť svoje práva a majetok) a tak došlo k varovaniu ďalších ľudí, ktorí boli pri podpisovaní dokumentov a v zmluvných či v iných vzťahoch opatrnejší. Je zjavné, že reportáže mali významný preventívny účinok. Mal za to, že je jeho povinnosťou, aby v rámci svojej spravodajskej licencie na takéto podozrivé kauzy upozorňoval a prinášal občanom potrebné informácie vo verejnom záujme, právne ich edukoval a nabádal k opatrnosti pri uzatváraní právnych úkonov a nakladaní s nehnuteľnosťami. Záver súdu, podľa ktorého výroky, ktoré zahrnul do bodu 3. rozsudku sú hodnotiacimi úsudkami, ktoré sú takmer verne zahrnuté v skutkovej vete obžaloby a súd nemôže posudzovať skutkový základný stav týchto výrokov, je v rozpore so súdnou praxou v sporoch na ochranu osobnosti, ktorá ukladá žalovanému ako autorovi napádaných výrokov preukázať pravdivosť skutkových tvrdení alebo pravdivý skutkový základ hodnotiacich úsudkov. Svoju dôkaznú povinnosť si splnil, súd však splnenie jeho dôkaznej povinnosti vôbec neposudzoval a napriek tomu rozhodol v jeho neprospech. Týmto postupom mu odňal právo na spravodlivý proces a tiež to predstavuje nesprávne právne posúdenie veci súdom. Zdôrazňoval, že nezákonnosť rozhodcovského konania a následného exekučného konania bola potvrdená v súdnych rozhodnutiach, ktoré citoval. Nesúhlasil so záverom súdu, že podstatu sporu s manželmi F. nesúvisí s koncipientskou praxou žalobcu a v čase uverejnenia reportáží nebol žalobca teda ani verejným činiteľom ani verejne známou osobou z dôvodu, že sa so žalobcom zoznámili práve vďaka jeho koncipientskej praxi. Tento vzťah využil na ďalšie vzťahy, celá kauza - spor s F. úzko súvisí a prelína sa s koncipientskou činnosťou žalobcu a je možné ho preto považovať za osobu verejného záujmu so zníženou mierou ochrany osobnostných práv. Považoval za potrebné uviesť, že ide o vysoko postaveného predstaviteľa poisťovne Rapid life, t.j. finančného ústavu podliehajúceho dozoru NBS, kde je bezúhonnosť a etické konanie vyžadované a prezumované. Súd podľa neho nesprávne právne kvalifikoval napádané reportáže a výroky v nich obsiahnuté, ako neoprávnené zásahy do osobnostných práv žalobcu a ak by aj k neoprávnenému zásahu do práv na ochranu osobnosti skutočne došlo, priznal žalobcovi neprimerane rozsiahlu morálnu satisfakciu v počte ospravedlnení a neprimerane vysokú náhradu nemajetkovej ujmy poukazujúc na slobodu prejavu, keď jednou z obligatórnych podmienok zásahu do slobody prejavu je preukázanie nevyhnutnosti tohto zásahu demokratickej spoločnosti, súd nedostatočne a nesprávne posúdil, či uloženie sankcie je opatrením nevyhnutným, či skutočne existuje naliehavá spoločenská potreba takéhoto opatrenia. Zákaz informovania o nežiaducich javoch, akým konanie žalobcu voči manželom F. nepochybné je, porušuje právo verejnosti na informácie a oslabuje preventívnu a informačnú funkciu médií a tým aj plnenie ich primárnej spoločenskej úlohy. Bol toho názoru, že závery ESLP vyslovené napr. v rozsudku Ringier Axel Springer Slovakia a.s. proti Slovenskej republike z 26.7.2011 je potrebné aplikovať aj na toto konanie. Poukázal na to, že súd neprihliadal na skutočnosť, že Okresnému súdu Košice II trvalo neuveriteľných 8 rokov, kým sa začal seriózne zaoberať námietkami manželov F. a exekúciu zastavil, bez medializácie prípadu by možno k riadnemu plneniu funkcií súdu nedošlo vôbec a poškodení by v exekučnom konaní mohli byť protiprávne pripravení o celý majetok. Poukazujúc na súdnu prax (rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/15/03, 5Cdo/202/2009, nález Ústavného súdu ČR č. IV.ÚS 146/04, rozsudok Krajského súdu v Ostrave sp.zn. 23C/102/96) namietal, že v konaní neboli vykonané dôkazy, ktoré by preukázali splnenie predpokladov § 13 ods. 3 OZ na vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Predovšetkým nebol v konaní vypočutý žiadny svedok, ktorý by preukázal zásah do osobnostných práv žalobcu a vznik prípadnej nemajetkovej ujmy. Súd k uvedeným skutočnostiam nezískal žiadne relevantné dôkazy v podobe svedeckých výpovedí, disponoval len písomnými vyhláseniami rôznych osôb, ktoré nie je možné považovať za dostatočné, vierohodné dôkazy. Nekriticky prevzal a akceptoval tvrdenia z písomných vyhlásení, čím postupoval v

rozpore s C.s.p. a porušil jeho právo na spravodlivý proces, porušil zásadu ústnosti civilného súdneho konania a rovnosti zbraní. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. odôvodňoval tým, že súd nedostatočne odôvodnil existenciu príčinnej súvislosti medzi napádanými výrokmami a zásahmi do práv žalobcu. Bol toho názoru, že v konaní pred súdom sa nepotvrdilo, že údajná ujma žalobcu bola spôsobená napádanými časťami výrokov, t.j. že sporné výroky z reportáží boli príčinou ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť. Namietal, že súd nepodrobil intenzitu a mieru zásahu do osobnostných práv žalobcu testu proporcionality, poukazoval na procesné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré podľa neho spočívali v tom, že nemohol od neho požadovať, aby preukázal neexistenciu zmenky, že nepripustil prepisy odposluchov ako dôkazy v konaní napriek tomu, že poskytol súdu podrobnú právnu analýzu, prečo sú predpisy odposluchov žalobcu prípustné dôkazy v tomto konaní. Porušil procesné normy, keď nevykonal dôkazy ním navrhované, dokazovanie je vykonané písomnými vyjadreniami svedkov bez ich poučenia, resp. bez riadneho vypočutia na pojednávaní považoval za nesprávne dokazovanie neskúmal pravdivosť žalovaných skutkových vyjadrení v reportážach, neodôvodnil rozsah priznaného morálneho ospravedlnenia, nedostatočne odôvodnil výšku relutárnej satisfakcie, namietal, že text ospravedlnenia je neurčitý a vôbec z neho nevyplýva, akým spôsobom malo byť zasiahnuté do práv žalobcu. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť.

24. Osobitným písomným podaním doručeným odvolaciemu súdu 4.6.2018 upresnil svoje odvolanie v tom zmysle, že navrhuje, aby odvolací súd zrušil len výrok I. a výrok II. rozsudku, proti výroku III. a IV. odvolanie nepodal, preto navrhol, aby odvolací súd vo svojom rozhodnutí výrok III. a výrok IV. potvrdil. Považoval za potrebné upozorniť na nové skutočnosti, ktoré nastali po vydaní rozsudku a podaní odvolania zo strany oboch strán. Uvedenou skutočnosťou je rozhodnutie Národnej banky Slovenska, v dôsledku ktorej poisťovňa Rapid life životná poisťovňa a.s. sa dostala do nútenej správy. V súčasnosti je uvedená poisťovňa už v konkurze a v súvislosti s jej hospodárením bolo podaných viacero trestných oznámení. Žalobca sa na vedení tejto poisťovne úzko podieľal po dobu 10 rokov z pozície generálneho riaditeľa správy poistenia. Uvedené skutočnosti podľa neho majú zásadný význam na posudzovanie dobrého mena žalobcu, jeho postavenia v spoločnosti a to tak v regióne Košíc, ako aj na celom Slovensku.

25. Opis vyjadrenia žalovaného bol doručený žalobcovi dňa 14.9.2018.

26. Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že odvolaním napáda časť výroku, ktorým súd rozhodol, že vec o žalobe v časti o náhradu škody vylučuje na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté tiež o trovách konania a to v časti týkajúcej sa konštatovania, že o trovách konania vo veci ochrany osobnosti bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí, t.j. v rozhodnutí, ktorým bude rozhodnuté o nároku na náhradu škody.

27. Ide o výrok, ktorým súd rozhoduje uznesením, keďže nejde o rozhodnutie vo veci samej.

28. Otázkou prípustnosti odvolania proti tomuto výroku bolo preto potrebné posudzovať podľa § 357 C.s.p., ktoré obsahuje taxatívny výpočet uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie. Predmetný výrok nemožno podradiť pod žiadne z uznesení taxatívne vypočítaných v § 357 C.s.p.

29. Podľa § 386 písm. c/ C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

30. Vzhľadom na to, že proti predmetnému výroku odvolanie nie je prípustné, odvolací súd odmietol odvolanie žalobcu v tejto časti.

31. Napriek tomu, že proti výroku rozhodnutia, ktorým súd žalobu v časti o náhradu škody vylúčil na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté tiež o trovách konania, nie je prípustné odvolanie, odvolací súd ako predbežnú otázku posudzoval, či nebola splnená podmienka § 262 ods. 1 C.s.p. na rozhodnutie o trovách konania, t.j. či nie je potrebné vec vrátiť súdu na rozhodnutie o celom predmete konania.

32. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrh súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Predmetnou žalobou sa žalobca voči žalovanému domáhal ochrany osobnosti a náhrady škody. Možno teda konštatovať, že jednou žalobou si uplatnil dva nároky, čím došlo k objektívnej kumulácii týchto nárokov. Je nesporné, že oba nároky vychádzajú z toho istého skutkového základu a týkajú sa tých istých účastníkov. Za takýchto okolností odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné ich považovať za jeden celok, preto pokiaľ bolo rozhodnuté iba o nároku na ochranu osobnosti, konštatuje, že nebolo rozhodnuté o celom predmete konania. Vzhľadom na to, že výsledok konania o náhradu škody bude mať vplyv na rozhodnutie o trovách konania, odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na vrátenie veci súdu prvej inštancie na rozhodnutie o trovách konania.

34. Výrok rozsudku, ktorým bola žaloba nad sumu 100.000,00 eur v prevyšujúcej časti zamietnutá, nebol napadnutý odvolaním (žaloba podal odvolanie iba proti tej časti výroku, ktorým bola zamietnutá jeho žaloba nad 25.000,00 eur do výšky 100.000,00 eur titulom nemajetkovej ujmy) je zrejmé, že v tejto časti výrok rozsudku sa stal právoplatný, preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

35. Predmetom odvolacieho prieskumu boli iba výroky, ktorým žalobe bolo vyhovené a výrok o zamietnutí žaloby v časti nad 25.000,00 eur do výšky 100.000,00 eur (o 75.000,00 eur) titulom nemajetkovej ujmy (ďalej len „rozsudok“).

36. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného ako podané včas, oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu ani žalovaného nie je možné vyhovieť.

37. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

38. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 26.9.2018 o 9.35 hod. v pojednávacej miestnosti č.dv. 202, II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 20.9.2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1,3 C.s.p..

39. K jednotlivým odvolacím dôvodom uplatnenými jednak žalobcom, ako aj žalovaným odvolací súd uvádza nasledovné:

40. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

41. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C.s.p., ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

42. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p. (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných

dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

43. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C.s.p. (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

44. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

45. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

46. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli a nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo, že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok hodnotenia jednotlivých dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 a § 192 C.s.p. (do 30.6.2016, § 133 až § 135 O.s.p.) alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

47. Súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 C.s.p. a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebola zistená vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

48. Mimoriadne podrobné, precízne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na ktoré v podrobnostiach aj odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

49. Žalobca a žalovaný v odvolaní poukazujú na skutočnosti, ktoré už boli predmetom dokazovania na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite vypořiadal v danej veci, preto odvolacie námietky tak žalobcu, ako aj žalovaného nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

50. K odvolacím námietkam žalobcu aj žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné:

51. Neopodstatnená je námietka žalobcu o priznaní príliš nízkej nemajetkovej ujmy, že vzhľadom na rozsah a intenzitu zásahu a skutkové okolnosti prípadu, mu mala byť priznaná nemajetková ujma vo výške 100.000,00 eur.

52. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia podrobne uviedol akými úvahami sa riadil, ktoré skutočnosti považoval za podstatné pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy. Správne prihliadal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR (R 45/2000, rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo 89/97, uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 360/09, III.ÚS 238/08).

53. K výhradám žalobcu a žalovaného k priznanej výške nemajetkovej ujmy, poukazujúcimi o.i. aj na rozhodnutia NS ČR, KS Ostrava, odvolací súd poznamenáva:

54. Podľa § 220 ods. 3 C.s.p., ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

55. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivé procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v čl. 2 ods. 2 Základných princíпов. Ustálená rozhodovacia prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. V systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd SR, ale nepochybne sú nimi aj Ústavný súd SR, Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu a ak pôjde o aplikáciu úniijného práva, tak aj Súdny dvor EÚ so sídlom v Luxemburgu (Civilný sporový poriadok - Komentár Števček, Ficová a kol., 2016, Nakladateľství C. H. Beck, str. 816).

56. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že za ustálenú súdnu prax nemožno považovať rozhodnutia NS ČR (vydané v období po roku 1992), ÚS ČR ani rozhodnutia okresných a krajských súdov, na ktoré poukazovali žalobca i žalovaný v odvolaní, ale aj počas konania pred súdom prvej inštancie.

57. Za nedôvodné považuje odvolací súd tvrdenia žalovaného uvádzané v odvolaní o vnútornej rozpornosti rozsudku súdu prvej inštancie, keď súd na jednej strane súhlasil s kritikou konania žalobcu, na druhej strane ho (žalovaného) sankcionuje za to, že opísanie týchto konaní žalobcu vyvoláva u divákov negatívny dojem voči žalobcovi, porušuje jeho práva na prezumpciu nevinu, pričom zdôrazňoval, že prezumpcia nevinu žalobcu tvrdeniami respondentu nemohla byť porušená a nebola porušená ani redaktorom relácií.

58. V odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie je podrobne rozvedené konanie žalovaného, ktorým došlo k porušeniu zásady prezumpcie nevinu. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že aj pravdivé tvrdenia sú neoprávneným zásahom ak sa dotýkajú sféry osobného súkromia chráneného právom, v danom prípade prezumpcie nevinu. Pri posudzovaní (ne)dôvodnosti žaloby o ochranu osobnosti správne súd prvej inštancie posudzoval reportáže a upútavky ako celok, nie iba izolovane jednotlivé výroky vzhľadom na to, že rozhodujúcou otázkou bolo posúdenie, či informácie boli žalovaným (redaktorom) vedené v tom zmysle, že otázka viny (žalobcu) je vopred rozhodnutá. Uvedený postup súdu prvej inštancie je v súlade s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 689/2014 z 9.11.2016.

59. Súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy zohľadnil všetky relevantné okolnosti pre posúdenie závažnosti vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. V tomto smere vykonané dokazovanie hodnotil v súlade s § 185 a nasl. C.s.p.

60. Ust. § 186 ods. 2 C.s.p. oprávňuje súd, aby si osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Súd teda nemusí vykonávať dokazovanie ohľadom skutočností, ktoré medzi účastníkmi nie sú sporné a môže ich bez dokazovania zobrať za základ svojho rozhodnutia.

61. Správne pri rozhodovaní súd prihliadal aj obsah listinných dôkazov (písomné prehlásenia), vzhľadom na to, že pravdivosť obsahu týchto písomných prehlásení, okrem spochybnenia dôveryhodnosti U.. P. Š., čím bola spochybnená aj pravdivosť obsahu jeho písomného prehlásenia, žalovaný počas konania pred súdom prvej inštancie žiadnym spôsobom nespochybnoval, nenavrhol okrem výsluchu svedka Š., výsluch iných svedkov. Za nenáležitú preto odvolací súd považuje námietku žalovaného o nesprávne vykonanom dokazovaní písomnými vyjadreniami svedkov.

62. Žalovaný namietal vierohodnosť prehlásenia U.. P. Š. a navrhoval ho vypočúť k obsahu prehlásenia. Prihliadajúc na skutočnosti vyplývajúce z prehlásení ďalších osôb z okruhu rodiny, priateľov, kolegov, známych z oblasti v ktorej pôsobil, za správny považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že výsluchom tohto svedka nebolo možné zásadne ovplyvniť spôsob hodnotenia nemajetkovej ujmy a preto návrh na výsluch tohto svedka zamietol.

63. Ani námietky žalovaného podľa ktorých počet ospravedlnení priznaných žalobcovi je až 6, pričom počet relácií bol pritom iba 3 a reportáž „Q. F.“ obsahovala o tejto kauze len stručnú zmienku a o neurčitosti textu ospravedlnenia uvádzané v odvolaní, nemožno považovať za dôvodné. Prihliadajúc na okolnosti za ktorých došlo k zásahu, na rozsah zásahu a na skutočnosť, že ide o širokú publicitu (vzhľadom na sledovanosť žalovaného) aj odvolací súd považuje počet ospravedlnení za primeraný, text ospravedlnenia nemožno považovať za neurčitý lebo zákon za jednu z foriem zadosťučinenia považuje aj ospravedlnenie, pričom neurčuje spôsob, prípadne formu ospravedlnenia.

64. Neopodstatnená je aj námietka žalovaného o neodôvodnení rozhodnutia v časti o povinnosti uverejniť ospravedlnenie. Odôvodnenie rozhodnutia o tejto povinnosti je zahrnuté v odôvodnení rozhodnutia o priznaní nemajetkovej ujmy, je uvedené sice stručne, ale spĺňa náležitosti odôvodnenia. Z jeho formulácie vyplýva odkaz na dôvody, pre ktoré súd považoval nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu za dôvodný, resp. prečo nepovažoval za primerané zadosťučinenie priznané predmetným rozsudkom podľa § 13 ods. 1 OZ. Keďže postup podľa § 13 ods. 2 OZ prichádza do úvahy iba v prípade, ak nie je postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1, je zrejmé, že musia byť splnené podmienky pre priznanie zadosťučinenia, ktorým v danom prípade je ospravedlnenie.

65. Žalovaný vo vyjadrení doručenom odvolaciemu súdu 4.6.2018 poukazoval na skutočnosť, že rozhodnutím Národnej banky Slovenska sa Poist'ovňa Rapid life životná poisťovňa (v ktorej žalobca pôsobí) dostala do nútenej správy a v súčasnosti je v konkurze a okolnosti za ktorých k tomu došlo, čím sponchybňoval možnosť zníženia dobrého mena žalobcu, vzhľadom na negatívnu reputáciu, ktorú si mal spôsobiť ako člen najvyššieho vedenia skrachovanej poisťovne. Uvedené tvrdenia podľa záveru odvolacieho súdu nie sú spôsobilé sponchybníť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Ide o udalosti ku ktorým došlo s veľkým časovým odstupom nielen od odvysielania relácií, ale aj od rozhodnutia súdu prvej inštancie, týkajú sa spoločnosti, ktoré nemožno stotožniť s konaním žalobcu ako fyzickej osoby, pričom pre posúdenie, či došlo k zásahu do práv žalobcu na ochranu osobnosti, porušeniu zásady prezumpcie neviny a pre určenie výšky nemajetkovej ujmy je rozhodujúca situácia v čase kedy došlo k zásahu.

66. Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

67. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca a žalovaný v rozsahu nimi podaného odvolania neboli v odvolacom konaní úspešní, preto odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

68. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).